

El despertador va sonar molt desagradablement aquell matí. Havia oblidat programar la ràdio i, en comptes de despertar-se amb la dolça melodia del seu programa preferit, ho va fer amb l'horrible soroll d'una sirena. Pi apagà l'aparell d'un colp, es girà al llit i, mirant-se les sabatilles, els va preguntar:

–Què en penseu? Paga la pena alçar-se?

Pi tenia unes precioses sabatilles amb la forma del cap d'un gos de drap: els ulls enormes, les orelles llargues i la llengua fora. Una va respondre-li amb veu greu:

–Calla, calla. A aquestes hores ni tan sols estan posats els carrers. Dorm una estona més. Saps que t’ho mereixes.

–Si li fas cas a aquesta –va respondre l’altra amb una veueta molt fina–, acabaràs malament. Recorda que has d’anar a escola i que hui, a més, tens un examen.

–Crec que tens raó. He d’anar a escola.

La primera sabatilla es va posar a plorar:

–No m’estima, no m’estima gens! A mi només em fa cas el diumenge...!

–Sí, dona, sí que t’estima –va consolar-la la segona sabatilla–, però no pot fer-te cas tots els dies, si no, mai no passaria de curs.

Bé, evidentment, les sabatilles no parlaven. Ni amb Pi, ni amb ningú. Però a ella li agradava parlar amb les coses i mantenir converses d’allò més interessants amb tota mena d’objectes: cadires, engrapadores, ulleres... Una vegada son pare li ho va reprotxar en sentir-la renyar el sofà del menjador perquè s’hi havia pegat un colp.

–Pi –va dir-li amb cara seriosa–, les coses no parlen, no tenen vida. Només les persones parlem.

–Doncs a la tele sí que parlen –va respondre ella.

–Dona, a la tele el que parlen són els dibuixos.

–I si parlen els dibuixos, per què no poden parlar els sofàs?

–Perquè els dibuixos no parlen, són persones que parlen com si foren dibuixos.

–Aleshores si jo dibuixes un sofà i el faig parlar, és com la tele i no passa res.

–No, no és igual.

–Per què?

–Perquè tu no ets com les persones que fan parlar els dibuixos.

–Ah, no? I què tenen elles que no tinga jo. Va, digues.

–Doncs... és igual. Fes el que vulgues. Pots parlar amb el sofà i amb l’armari si vols.

Cal dir que el pare de Pi ni era massa imaginatiu ni tenia massa paciència. De manera que l’assumpte de parlar amb els mobles es va ventilar amb una única discussió.

Però tornem al principi de la nostra història. Pi es preguntava, amb l’ajuda de les seues sabatilles, si pagava la pena alçar-se o no...

–Maria Pilaaaaaaaaaar!

Sí, amb aquell crit i dient-li així només podia ser la mare de Pi. Ella també vivia a casa amb son pare, son germà Gabriel, la seua germaneta Eva,

que era encara un bebé i el seu gos Calimero. La mare de Pi era més intel·ligent que son pare, i sabia què fer perquè acudira ràpidament a des-
dejunar-se. De fet, Pi es va calçar les sabatilles,
es va posar el seu batí amb dibuixos de Pumbi
i es va adreçar corrent cap a la cuina.

–T’he dit milers de vegades que no em digues
Maria Pilar –va dir Pi entrant furiosa.

–Bon dia, Pi. Pots fer el favor de parar taula
mentre canvie els bolquers a Eva?

–No m’agrada que em diguen Maria Pilar.
Em diuen Pi. Així, clar i xicotet, com jo –conti-
nuava dient buscant els coberts al calaix.

–No sé per què no t’agrada «Maria Pilar»,
jo estava molt contenta del nom quan te’l vaig
posar –li respongué sa mare amb els peus d’Eva
en una mà i el bolquer en l’altra.

–Clar, com que a tu et diuen Ifigènia, qual-
sevol nom et pareix bonic.

–Em diuen Adelaida Ifigènia, exactament.
Però si et pregunten, tu digues que em diuen
Ifi.

–Buf! Si tu m’hagueres posat el mateix nom,
me n’hauria anat de casa. Els iaïos no et volien
molt, veritat?

–Sí, dona, sí. Però com que érem tantes ger-
manes se’ls van acabar els noms.

Pi, com era evident, odiava que li digueren
Maria Pilar, que era el seu nom sencer. Ella deia
que una xiqueta tan menuda com ella no podia
tindre un nom tan llarg i per això es presentava
com a Pi. Això li provocava alguns problemes.

–Hola, com et diuen?

–Em diuen Pi.

–Pi... què?

–Pi res. Pi, només.

–Pi... Pi.

–No. Pipí és com fer un pipí. Jo sóc només
Pi.

–Pi... no em sona a res.

–Doncs pot sonar-te com un xiulet, com
un tren, com una flauta. De fet sona molt bé.
A més, si em crides de lluny, encara sona millor.
Escolta: Piiiiiii!

–No ho entenc.

–A veure, a tu com et diuen?

–Àlex.

–Àlex què?

–Alex... andre.

–Alexandre.

–No, millor Àlex.

–I per què no Alexan?

–Perquè és molt llarg.

–Veus? Igual que jo. Pi és curtet, com Àlex.

–Bé, si tu ho dius.

Pi era única per a convèncer la gent. Tret de sa mare. Però sa mare i ella es portaven molt bé. De fet, no li importava gens ajudar-la a casa. Això sí, no parava de repetir-li:

–Quan Gabriel serà gran passarà l'aspiradora.

–Molt bé, Pi, però ara a penes alça tres pams de terra.

–Ja ho sé, però quan es farà gran passarà l'aspiradora. Odie passar l'aspiradora. A més, no vull que siga com el pare.

–Què passa amb mi? –va dir son pare mentre entrava a la cuina.

–Que no pegues ni brot, pa, això passa.

–Pa? No pots dir-me papà, com tots els xiquets i les xiquetes del món? Que no tenim prou amb una Pi, que ara tenim un Pa?

–No dissimules, papà. T'he dit que no fas res a casa.

–Jo treballe.

–I la mare també. I jo vaig a classe i les dos hem de netejar la casa i fer el menjar i tot quan tornem de la faena.

–Deixa-ho, Pi –va intervindre sa mare–. Ell fa altres coses que tu no veus, com rentar el cotxe, portar-lo al taller, arreglar les aixetes... i a la nit, quan tu dorms, escura els plats i frega el terra.

A Pi, això de la nit, no li feia molta gràcia i li ho va comentar a la torradora de pa. Del pa de menjar, és clar, no de son pare.

–Jo crec que és mentida. A les nits és la mare qui fa les coses, segur.

–Xica, jo a aquelles hores estic dormint també –va dir la torradora–. Si no dorm quan em deixen, de matí no puc amb la meua ànima. I imagina't si un matí em desperte tard i ja us heu desdejuntat. Em sentiria una inútil.

–Tens tot el dia per a dormir.

–Creu-t'ho! Quan ve la teua iaia sempre es fa una torradata de pa amb oli i sal. De vesprada, els teus amics i els amics dels teus pares, una amb melmelada, xocolata o qualsevol cosa greixosa que se m'apega sempre. I moltes nits, quan més adormida estic, ta mare em fa una visita. Encén

la llum, obre la nevera i, encara que no em connecte, ja em desvetla.

–Ma mare fa això?

–Molt sovint, sí.

–Què dius, Pi? –va preguntar-li sa mare.

–Res, parlava amb la torradora.

El seu pare va començar un comentari, però pensant-s'ho millor, continuà bevent-se el café.

